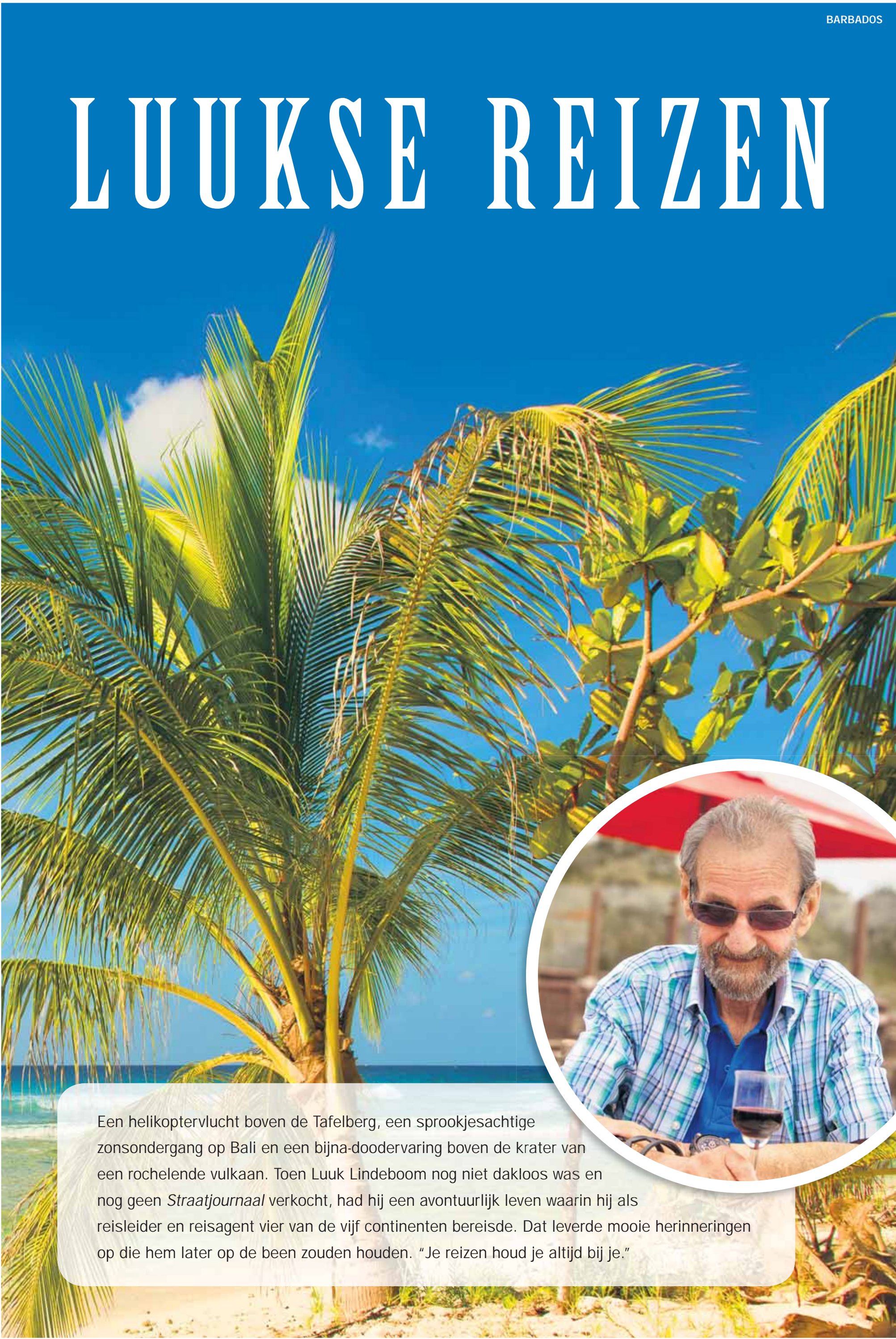
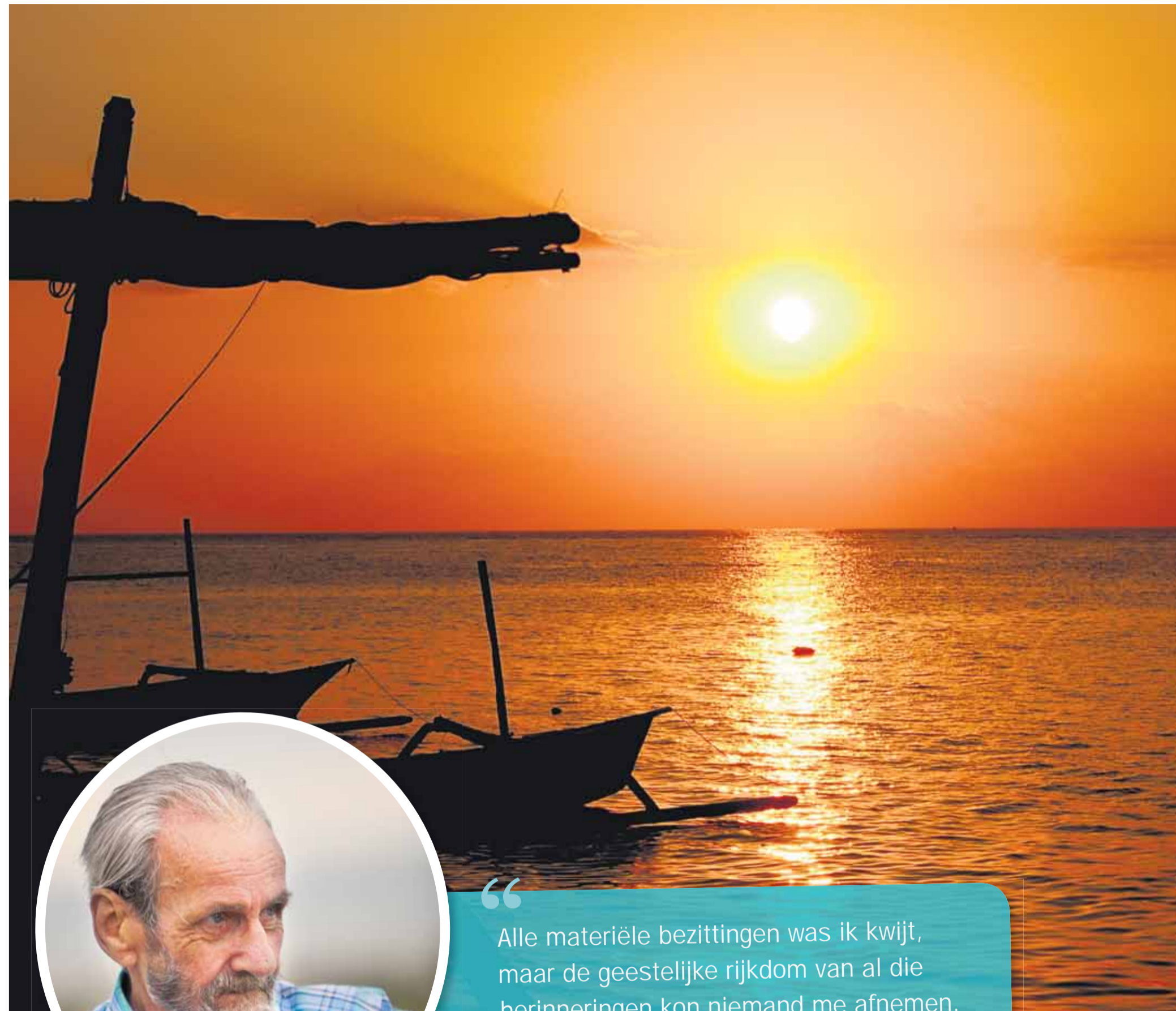

LUUKSE REIZEN

Een helicoptervlucht boven de Tafelberg, een sprookjesachtige zonsopgang op Bali en een bijna-doodervaring boven de krater van een rochelende vulkaan. Toen Luuk Lindeboom nog niet dakloos was en nog geen *Straatjournaal* verkocht, had hij een avontuurlijk leven waarin hij als reisleader en reisagent vier van de vijf continenten bereisde. Dat leverde mooie herinneringen op die hem later op de been zouden houden. "Je reizen houd je altijd bij je."

TEKST:
ANTHONIE VERMEER

FOTO'S:
GWENDELIN LUIJK
E.A.

Luuk Lindeboom (76) kijkt over de duinen en de zee in zijn woonplaats IJmuiden. Over de gehele wereld heeft hij net zo getuurd naar de verte waar zee en lucht elkaar raken. Hij praat honderduit. Deze keer niet over de manier waarop hij dakloos werd en hoe hij zijn leven weer op wist te pakken. Nu neemt de voormalige verkoper en huidige ambassadeur van *Straatjournaal* ons mee naar zijn verleden, waarin hij goed boerde als reisleader en als eigenaar van een reisbureau. Of we eigenlijk wel weten hoe fantastisch Bali is? Luuk: "Je komt meestal op dat eiland terecht tijdens een rondreis langs Indonesische eilanden. Ik was daar op uitnodiging van de Nederlandse Reisvereniging om te zien of dit een bestemming voor mijn klanten kon zijn. Ik deed er een onvergetelijke ervaring op: ik zat daar samen met duizenden mensen naar een zonsopgang te kijken. Dat massale was om stil van te worden en de schitte-

rend rode kleur van de zon leek niet echt, zo mooi, zo sprookjesachtig. Ik zal dat nooit vergeten."

Als eigenaar van een reisbureau rijgt Luuk Lindeboom de ene na de andere studiereis aan elkaar en pakt hij voor deze door de brancheorganisaties georganiseerde trips het ene na het andere vliegtuig. "Het gebeurde wel dat ik 's avonds laat vanaf Schiphol met de taxi thuiskwam en dat mijn huishoudelijke hulp al een koffer had klaarstaan waarmee ik de volgende ochtend vroeg weer terug naar het vliegveld ging.

"De uitnodigingen kwamen altijd kort voor de reis. Ook toen ik meekon naar Barbados. Toevallig had ik net een reis verkocht aan een jong stel uit Velsen-Noord, dat daar op huwelijksreis ging. En laten zij nu uitgerkend in het hotel zitten waar ons studiegezelschap sliep. Dus heb ik hen als verrassing opgezocht. Ze lagen op het strand te zonnen, toen ze opkeken omdat de zon achter een wolk leek te verdwijnen. Maar die schaduw kwam door het grote badlaken waarachter ik me verstopte. Ze wisten niet wat hen overkwam toen

ik achter het laken vandaan sprong. *Wat doe jij nou hier?!*"

Nu we toch op Barbados zijn: het is een favoriet eiland van Luuk. Niet te stil, wel levendig en minder druk dan Lloret de Mar of Benidorm. Heel karakteristiek met palmbomen midden op het strand en zo nu en dan stukjes wit bounty-strand. Nóg geliefder bij Luuk is Malta, vanwege de mix van invloeden die het eiland dankt aan Carthagers, Romeinen, Turken, Fransen en Engelsen die om beurten als bezetters hun sporen achterlieten in de cultuur van het eiland, van bouwkunst tot het dagelijks eten. Dezelfde enorme variatie zit ook in het natuurlandschap.

Diepvrieskluis

De zonnige reisherinneringen worden soms overschaduwd door terugdenken aan heftige voorvallen. Zoals een fataal ongeluk bij het Meer van Lugano. "Ik leidde een jongerenreis met verblijf in een hostel aan de Italiaanse kant van het meer. Zelf was ik pas 23 jaar. Het was bloedheer, tegen de veertig graden, dus al gelijk na aankomst ging iedereen het water in. In het meer lag een soort

Het was midden jaren zestig en eventjes snel terug met een vliegtuig zat er nog niet in.

vlot van lege tonnen. Daar kon je op zonnen, spelen, spetteren met water, je kent dat wel. Bij het ravotten is een van onze reizigers uitgegleden en met zijn hoofd tegen een rotsblok gevallen. Daarna was hij zoek. Er werd alarm geslagen, er verschenen hulpdiensten met grote zoeklichten en een duikteam zocht de bodem af. De jongen werd onder het vlot gevonden. Te laat. Verschrikkelijk. Je weet niet wat je overkomt en ook niet wat er op je afkomt. Alleen al het regelen van een diepvrieskluis voor het lichaam. De groep was helemaal lamgeslagen en er werd weinig vakantie meer gevierd. We zaten daar nu eenmaal. Het was midden jaren zestig en eventjes snel terug met een vliegtuig zat er toen nog niet in."

Een ongeluk op Sumatra loopt beter af. "Daar stond ik aan de rand van een grote vulkaan. Terwijl ik naar de gids luisterde, zette ik mijn gewicht van het ene op het andere been. Onder mijn voet brokkelde het gesteente af en ik gleed al kukelend zestig meter de helling af. Ik werd tegengehouden door een rotsuitsteeksel. Mijn been lag van boven tot onder helemaal open en ik kon beneden me duidelijk vuur en stoom zien. Als dat uitsteeksel er niet was geweest... Opstaan kon ik vergeten. En nogmaals had ik geluk, want mannen uit de plaatselijke omgeving kwamen naar beneden met een zelfgemaakt brancard van lianen en bananenbladeren om me naar boven te tillen. En mijn geluk was nog niet op, want in het gezelschap zat een verpleegkundige die elke dag mijn been schoonmaakte, verzorgde en afdekte met schoon gaas."

Tijdens het delven in zijn reisgeschiedenis zegt Luuk op eens: "Ik ben dankbaar dat ik veel van de

wereld heb gezien." Zijn vader moet hier zeker in genoemd worden. Deze predikant en mede-oprichter van Nederlandse Christelijke Reisvereniging (sinds 1922) neemt Luuk tussen zijn elfde en zestiende jaar twaalf keer mee naar Parijs. En dat vindt de kleine Luuk maar wat leuk. Ander eten, andere taal, andere straten, andere geluiden, andere kleding, alles anders: hij kijkt zijn ogen uit.

Luuk gaat in de jaren zestig het bankwezen in, maar het loskomen van de reiswereld blijkt een schijnbeweging. Eerst is daar de Rotterdamse reisondernemer Snel, die bij toeval hoort dat bankmedewerker Lindeboom veel van Parijs weet en ondanks zijn leeftijd al aardig wat ervaring heeft als reisleader. In weekenden gaat Luuk bijklussen door groepsreizen naar de Lichtstad te leiden. Mede daardoor is het voor de bank een logische zet om deze ervaren medewerker in te zetten zodra het bankbedrijf zich op de reismarkt begeeft.

Trotse eigenaar

Het pakket dat de bank aanbiedt is smal en beperkt zich tot Europa. Voor de ambitieuze Luuk is de wereld nauwelijks genoeg. Korte tijd na een verhuizing van Rotterdam naar IJmuiden helpt het lot een handje. Dagelijks passeert Luuk reisbureau Journaal, zo genoemd door eigenaar Korver die tevens een huis-aan-huis-blad runde. Het valt hem op dat de openingstijden in behoorlijk tempo worden teruggebracht. Zouden de zaken wel goed gaan? Luuk wil er het zijne van weten en zich ook laten zien als mogelijk geïnteresseerde voor een overname. Hij stapt naar binnen en gaat met Korver in gesprek. Minder dan een jaar later is Luuk, mede dankzij de bankga-

rantie van zijn familie, trotse eigenaar van reisbureau Journaal. Het is dan 1981.

Zuid-Afrika is een van de eerste bestemmingen van een studiereis. "We landden voor een rondreis door Kaapstad op het vliegveld. Daar stond een helikopter. Ik heb uitgezocht of een piloot ons met dat toestel over de Tafelberg wilde vliegen. Dat kon wel. De vlucht blijft me altijd bij, we gingen zo laag dat je de ogen van de hagedissen op de grond kon waarnemen. En zulke te gekke, spontane dingen overkwamen me wel vaker. In Boston moesten we een keer vijf uur wachten op een vlucht. Zijn we met een stel op zoek gegaan naar het café waar tv-serie *Cheers* is opgenomen. Ik genóót met volle teugen van dat soort toestanden en ik kan er nu nog erg van nagenieten."

Luuk belooft een volgende keer te vertellen hoe hij op bestelling 650 zaalvoetballers vervoerde naar Lloret de Mar en het stadsbestuur zo verkreeg de sporthal gratis ter beschikking te stellen en de wethouder de prijsuitreiking te laten doen. Hij zal dan ook verklappen hoe hij een stel dat binnenkwam voor vijf dagen Londen de zaak verliet met drie weken Bahama's. En o ja, of we dan ook willen horen hoe omkoping van de Sri Lankaanse politie afliep? (Met een sissers. De agent wilde die honderd euro niet en hielp Luuk kosteloos aan een uitreisvisum na zoekraken van zijn paspoort.)

Luuk: "Toen ik pas dakloos was geworden, droomde ik enorm vaak weg in mijn reisbelevissen. Ze gaven me troost en kracht. Alle materiële bezittingen was ik kwijt, maar de geestelijke rijkdom van al die herinneringen kon niemand me afnemen. Tot op de dag van vandaag." ■

